

АНИ МОНЕВА НАМИРАХ СЕ

chitanka.info

Червена, кръвта ме прониза,
започна навсякъде да пълзи.
Разкъсваше бялата риза,
а аз я зашивах с горчиви сълзи.
Пицяха и совете в мрака,
говореха, пареха, плачеха.
Закъсняла съм. Никой не чака.
Думите нищо не значеха.
Отекваше звън на камбани,
раздираше моята тишина,
а аз ги замерях със камъни,
изронени от ранена душа.
И свеци запалвах във храма,
да можех със тях да простя
болката все ненадживяна
и посева на цветни семена.
Иконите гледаха овехтяло
раните по молещите колена.
Въгленчето тлееше във бяло,
покрито от сивото на пепелта.
Вратите на храма затварях,
да скрия святата му светлина.
Падах, а после се изправях
по-силна. Помитах прахта.
Намирах се. Пречистена.
Усмивах се, говорейки с дъжда.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.